

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.. " 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν.....20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Ἡ διεύθυνσις ἀναγκάζεται νὰ εἰδοποιήσῃ ὅτι εἰς οὐδένα ἀποστέλλεται τὸ φύλλον μὴ προπληρωσάντα τὴν συνδρομὴν.

Οὐδὲν βαρύτερον ἁμάρτημα τῆς κατὰ τῆς ἀληθείας ἀντιστάσεως, οὐδὲν ἄλλο οὔσης, ἢ ἀνταρσίας κατὰ τῶν πνευματικῶν πεποιθήσεων. Ὁ καταπατὼν τὴν ἀγαθότητα, ὁ καταπολεμῶν πεποιθήσιν περὶ καθήκοντος, ὁ ἀνθιστάμενος τῇ φωνῇ τῆς συνειδήσεως, ὁ ἐπιμένων τῇ κακίᾳ ὅταν ἡ ἀρετὴ γίνεσθαι γνωστὴ αὐτῷ, ὁ διαστᾶζων νὰ πράξῃ ὅ,τι γινώσκει ὅτι ὀφείλει νὰ πράξῃ, ἐνεργεῖ οὐ μόνον κατὰ τοῦ γενικοῦ αἰσθήματος τῆς τιμιότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Δὲν λαλοῦμεν περὶ τῆς ἀληθείας ἀφηρημένως, περὶ τῆς μαθηματικῆς ἀληθείας, ἢ τῆς ἀληθείας τῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀληθείας ἐκείνης ἐν τῷ λογισμῷ, τῇ συνειδήσει, καὶ τῷ αἰσθηματι, τῆς ὑπαγορευούσης ἡμῖν τί νὰ πράξωμεν, πῶς νὰ βιώσωμεν, τί νὰ ἀκολουθῶμεν καὶ τί ν' ἀποφεύγωμεν. Οἱ τάφοι ἐνθά οἱ ἄγγελοι κλαίουσιν εἰσὶν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων· σκοτεινότεραι τῆς σκιᾶς τῆς κυπαρίσσου εἰσὶν αἱ σκιαὶ αἱ ἀναπαύμεναι ἄνω τοῦ σημείου, ἐνθα αἱ προσπᾶθσαι περὶ κρείττονος βίου, καὶ ἀποφάσεως περὶ καθήκοντος, κείνται τεθαμμέναι. Ψυχὴ ἀδιαφοροῦσα ὅπῃ πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῆς ἀγάπης, εὐσπλαγχνίας καὶ τιμῆς τὴν ὠθοῦσι εἰς τὰ πρόσω· ἄνθρωπος ἀτενίζων εἰς τὴν γῆν ὅπῃ πᾶσα ἡ ἑλξὶς τῶν οὐρανῶν ἐλκύει αὐτόν· ὅπῃ πᾶσα ἡ ἐλξὶς τῶν οὐρανῶν ὡς μέγας ἡθικός μαγνήτης, σύρει αὐτόν ἄνω πρὸς ἑαυτόν, πράττει τι ὅπερ μόνον δύναται νὰ πράξῃ ἐκεῖνος ὅστις ἐπεσκέφθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἀπέκρουσεν αὐτό.

«Καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως».

ΕΝ ΡΟΔΟΝ.

Ἦτο πρῶτα... ὁ ἥλιος ἐθώπευε διὰ τῶν ἀκτίων του τοὺς κάλυκας τῶν ἀνθέων, οἵτινες διηνοίγοντο ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν αὐτοῦ ἐπιβροήν, μυστηριώδεις καὶ ἀκατάσχετοι ψιθυρισμοὶ ἤχησαν περὶ ἐμὲ, ὅτε τὸ πρῶτον ἀνέπνευσα τὴν ἡδονικὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς ζωῆς καὶ ἠσθάνθην ὅτι ἀνήκω εἰς τὴν ὡραίαν φύσιν, ἥτις πανταχόθεν μοι ἀπεκάλυπτε τὰ θέληγτρά της.

Γέννημα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς ἁρινῆς δρόσου, ἤκουσα μετ' ἀγαλλιᾶσεως τὴν γλυκύθυμον ἁρμονίαν τῶν φρισσόντων ἀνθυλλίων τοῦ ἀγροῦ καὶ τὸν διακεκομμένον θροῦν τοῦ φυλλώματος τῶν θάμνων· ἤκουσα τὸν χαρμόσυτον παφλασμόν τοῦ ἀπὸ τῶν βράχων καταπίπτοντος ὕδατος καὶ τὸν ἥσυχον φλοῖσδον τοῦ ρυακίου, ὅπερ ἐκύλιε πλησίον μου τὰ διαυγῆ αὐτοῦ νάματα, καὶ ἐν τῇ ἐκπλήξει μου μοι ἐφάνη ὅτι τὰ πάντα ἀπετείνοντο εἰς ἐμὲ, ὅτι τὰ πάντα με προέτρεπον νὰ ἀγαπῶ τὴν ζωὴν ἐν ᾗ γεννᾶται τις διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἁρμονίαν.

Εὐρισκόμην παρὰ τινὶ βράχῳ ἐντὸς ῥωγμῆς χλοερᾶς· ἐκεῖ, μεταξὺ τῶν λεπτοφυῶν βρύων, ἅτινα ἐκάλυπτον τὰς ὑγρὰς αὐτῆς πλευράς, ἡ πλατύφυλλος πτέρις ἀνυψοῦτο κατὰ διαστήματα καὶ αἱ ὠραιαὶ ἀνεμόναι τῆδε κίχκεις σείουσαι τὴν ποικιλόχρουν αὐτῶν στεφάνην διέκοπτον τὴν μονοτονίαν τῶν πρασίνων ἐκείνων ἐκτάσεων· ὀλίγον ἀπωτέρω ἡ λευκὴ κληματὶς ἐξήπλωνε μεγαλοπρεπῶς τοὺς εὐλυγίστους αὐτῆς κλάδους. Ἀπὸ τοῦ στελέχους, ὅπερ με ἔφερε φιλοστόργως, ἐκυψα θωπευόμενον ὑπὸ τοῦ ζεφύρου καὶ ἀνεγνώρισα ἀναρίθμητα ἀνθύλλια, τὸ Ἴον, τὴν μυοσωτίδα, τὸν μαργαρίτην, τὸν κρόκον, ἅτινα ἐκρύπτοντο ἐν τῇ παχείᾳ χλόῃ ἢ ἐκλινόν πρὸς τὸ ρυάκιον, ὅπερ ἀντηνέκλα τὰ ποικίλα αὐτῶν σχήματα.

Τὰ πάντα ἦσαν ἀνθρώποι, τὰ πάντα φαιδρά καὶ γαλήνια ἐν τῇ μεμονωμένῃ ἐκείνῃ ῥωγμῇ, ἡ ἐλαχίστη κίνησις ἐφείλκε τὴν προσοχὴν μου καὶ ὁ θυμασμός μου ᾤστανεν ἀπαύστως ἐν ὅσῳ παρετήρουν προσεκτικώτερον τὰ περὶ ἐμὲ ἀντικείμενα.

Αἱ δὲ ποικιλοχροοὶ χρυσαλλίδες ἐπέτων ἔγχε καίσεις ἢ ἤρχοντο γὰρ ἐκμυσήσωσι τὴν δρόσον ἀπὸ τῶν ἀνθέων πρὸς τὸ τοσοῦτον ὁμοιάζον κατὰ τὸν χρωματισμόν, αἱ μέλισσαι ἐδοῦντο μελωδικῶς, αἱ πρασινοειδὲς κανθαρίδες ἐστίλβον ἐπὶ τοῦ φυλλώματος, καὶ τὰ λεπτά καὶ διαφανῆ νυμφοειδῆ ἔντομα διήρχοντο ἀπαύστως ὑπεράνω τοῦ ῥυακίου σιωπηλὰ καὶ θίγοντα μόλις διὰ τῶν πτερύγων τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

Ἐνίοτε δὲ μελωδικόν τι πτηνὸν ἐλκόμενον ὑπὸ τοῦ χλοεροῦ ἐκείνου τόπου ἤρχετο νὰ λάβῃ ἀναψυχὴν ὑπὸ τὴν σκιάν· ἐπὶ δὲ ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, ἐπλησίαζε βραδέως πρὸς τὸ ῥυακίον καὶ κλίνον τὴν μικρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν ἥνοιγεν αἴφνης τὰς πτέρυγας καὶ ἀνυψοῦτο κεφαλὴν πρὸς τοὺς κυανοὺς οὐρανοὺς, οὗς διέβλεπον ἀπὸ τῶν κλάδων τῆς βάρτου.

Ὡ! ποίαν χαρὰν μοι ἐπροξένει ἡ ἀένναος αὕτη περὶ ἐμὲ κίνησις! Ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων λεπτῶν καὶ μυροβόλων πνοῶν, ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦτων ἐναρμονίων ψυθυρισμῶν, ἀνέπνεον καὶ ἐγὼ ἡρέμα φοβούμενον μὴ διαταράξω τὴν περιβάλλουσάν με γαλήνην. Ἡ εὐτυχία μου ἐκείνη ἀνευ πόθου, ἀνευ ἐλπίδος, ἀνευ ἀνησυχίας, ὁμοιάζετο πρὸς τὸ ῥυακίον παρὰ τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη καὶ οὐτινος ἡ θύελλα οὐδέποτε ἐθόλωσε τὴν διαύγειάν.

Ἐν τῇ ἡδείᾳ ἐκείνῃ συναισθήσει, ἥτις με κατέλαβεν ἐν μέσῳ τῆς εὐτυχίας μου, ἐκλίνα νωχελῶς πρὸς αὐτὸ τὸν κάλυκά μου καὶ ἐθεώρουν ἀπενῶς τὴν στίλβουσάν αὐτοῦ ἐπιφάνειαν· βαθμηδὸν δὲ οἱ συλλογισμοί μου παρακολουθοῦντες ἐπ' ἀπειρον τὸ ἐκτεταμένον αὐτοῦ ῥεῦμα, συνεταυτίσθησαν ἀνεπαίσθητως με τὴν μονότονον, ἀλλὰ γλυκεῖαν ἐκείνην ἁρμονίαν· ἀλλ' ἐνῷ παρετήρουν τοὺς κύκλους, οὗς ἐσχημάτιζεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ἡ ἐκ τῶν ἀνθέων ἀποστάζουσα δρόσος, ἐνῷ παρετήρουν τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αἵτινες ὅτε μὲν ἐπαιζον με τὰς ρυτίδας τοῦ ὕδατος, ὅτε δὲ ἐντὸς αὐτοῦ διεισδύουσαι ἐφώτιζον μυριούς κόσμους ἀεικινήτων ἐντόμων, αἴφνης, διέκρινα μετὰ τῶν σχημάτων ἐκείνων καὶ τὴν μορφήν μου! Ἡ περιέργειά μου διηγέρθη παραδόξως· συνεκέντρωσα ὅλην τὴν προσοχὴν μου ἐπ' αὐτῆς καὶ εἶδον, ὅτι ἦμην ῥόδον ὥραιον, ὥραιότερον ἀσυγκρίτως ὅλων τῶν περὶ ἐμὲ ἀνθυλλίων!

Ἄλλ' ἡ ὄψις ἐκείνη τῆς μορφῆς μου παρουσιάσθεισα ἀπροσδοκῆτως ἐνώπιόν μου, ἦλθεν αἴφνης, ὡς γοητευτικὸν φάσμα νὰ με ἀποσπάσῃ διὰ παντὸς ἀπὸ τῆς ἀμερίνου καὶ ἀπαθoῦς καταστάσεως εἰς ἣν εὐρισκόμην. Διότι μέχρι τοῦδε τὰ ἀναριθμητὰ ἀντικείμενα, ἅτινά με περιεκύκλουν καὶ ἅτινά μοι ἐφαίνοντο ἀπαύστως νῆα καὶ ὥραιότερα, εἶχον ἐπὶ τοσοῦτον ἐφελκύσει τὴν προσοχὴν μου, ὥστε οὐδόλος

μοι εἶχεν ἐπέλθει ἡ ἰδέα τῆς ἐντυπώσεως, ἣν ἐγὼ ἐπροξένουν. Ἀφ' ἧς στιγμῆς ὅμως ἐνόησα, ὅτι ἦμην ἄνθος τοσοῦτον ὥραιον ὁ κόσμος καὶ ἡ ζωὴ παρέστη ἐνώπιόν μου ὑπὸ ἀποψιν ὅπως νῦν· ἤρχισα νὰ αἰσθάνομαι ὅτι ἦτο ἄδίκον νὰ διακύνω τὴν εὐωδίαν μου ἐν τῇ ἀφάνει καὶ μεμονωμένῃ ἐκείνῃ ῥωγμῇ κρυπτόμενον μετὰ τῶν ταπεινῶν ἀνθυλλίων, καὶ ἐνῷ ἐβλεπον μακρὰν τὴν πρὸ ἐμοῦ ἐκτεινόμενος λειμώνας, ὁ μόνος μου πόθος ἦτο γὰρ λαμπρῶς, νὰ ἶδω τὸ κάλλος μου θαυμάζομενον· καθόσον δὲ ἡ ἐπιθυμία μου αὕτη ᾤστανεν, τοσοῦτον ἡ εὐτυχία μου κατεστρέφετο. Δὲν ἐβλεπον πλέον τὴν περὶ ἐμὲ φαιδρότητα, δὲν ἤκουον πλέον τὴν περὶ ἐμὲ ἁρμονίαν· φεῦ! ἡγνόουν ὅτι ὅσον περιφανέστερος εἶναι ὁ τόπος ἐν ᾧ ζῶσι τὰ ἄνθη, τοσοῦτον οἱ παράμονοι οὗτοι αὐτὰ κίνδυνοι περισσώτεροι· ἡγνόουν ὅτι ἡ φιλαρέσκεια λαθραίως διεισδύουσα ἐμπικραίνει τὰς ἀμερίνους τῆς νεότητος στιγμῆς καὶ ἐν τῇ ἀπειρίᾳ μου ἐπίστευσα ὅτι ἔζων διὰ νὰ ἀρέσκω καὶ διὰ νὰ θαυμάζομαι.

Ἐφλεγόμην ἤδη ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης, ὅτε ἤκουσα πλησίον μου κρότον βημάτων· γέρων τις διήρχετο τὴν παρὰ τὴν ῥωγμὴν ἐκείνην ἀτραπὸν κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς μικρὰν κόρην. Ὡ, κύτταξε πάππε μου, ἀνεφώνησεν αὕτη, μόλις ἰδοῦσά με, κύτταξε πόσον ὥραιον εἶναι τὸ ῥόδον ἐκείνο! δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι εἶναι τὸ ὑπέρτατον ὅλων τῶν ἐνταῦθα ἀνθυλλίων, καὶ παρρηθὺς ἐλαφρά, ὡς αἱ χρυσαλλίδες, πηδῆσασα τὸ ῥυακίον ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στελέχους, ὅπερ ἐστήριξε φιλοστόργως τὸν τρυφερόν κάλυκά μου καὶ με ἀπέσπασε περιχαρῆς.

Φρικίαις ἀκουσίᾳ με κατέλαβεν, αἰσθημὰ τι ἀόριστον ταλαντευόμενον μετὰ τῆς ἐλπίδος καὶ μεταμελείας με ἐκυρίευσεν ἀμέσως ἐνῷ ἀφῆθην ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς μικρᾶς ἐκείνης χειρὸς. Δὲν ἐγνώριζον ἔάν ἐπρεπε νὰ χαρῶ ἢ νὰ λυπηθῶ διὰ τὴν αἰφνίδιον ταύτην μεταβολὴν τῆς τύχης μου.

Ὅτε δὲ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μικρά μου κυρία ἔτρεξεν ἀμέσως πρὸς ὥραιαν τινὰ νεάνίδα καὶ ἀσθμαίνουσα ἐτι, ἀφ' οὗ τὴν ἡσπασθῇ, με προσέφερε πρὸς αὐτήν· ἐκείνη με ἀπεδέχθη μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως καὶ εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της με ἔθεσεν ἐντὸς ἀγγείου ὕδατος.

Ἐκεῖ ἔμεινα μονῆρες, μελαγχολικὸν μετὰ τῶν ἀντικειμένων ὅλων ἀγνώστων· τὰ πάντα ἦσαν ψυχρά, τὰ πάντα ἄφωνα δι' ἐμὲ· ἡσθανόμην ὅτι ἔχονον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν διαυγὴ ἐκείνην ἀνθρωπότητα, ἥτις μοι ἐνέπνεε τὴν εὐτυχίαν, καὶ βαθμηδὸν ἐν τῇ σοβαρᾷ σιγῇ, ἥτις ἐπεκράτει περὶ ἐμὲ, ἐνόησα τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς μου· ἐνόησα ὅτι τὸ κάλλος μου διὰ τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐπληρόμην, ἦτο ἡ αἰτία, ἥτις μοι ἀφῆρσε διὰ παντὸς τὴν ἀθάνατον γαλήνην, τὴν εὐδαιμονίαν ἐκείνην, ἧς δὲν δύναται τις νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἀπώλειαν εἰ μὴ ὅταν παρέλθῃ ἀνεπισπεῖται ἀπ' αὐτοῦ, καὶ θλίψις βαθεῖα καὶ ἀλγεινὴ, ὡς

ζοφερά τις σκιά εισεχώρει ἀδιακόπως ἐπαυξάνουσα ἐντὸς ἐμοῦ. Οὕτως αἱ στιγμαὶ διεδέχοντο θλιβερῶς τὰς στιγμὰς, αἱ ὧραι τὰς ὥρας μέχρις οὗ ἐφθασεν ἡ ἑσπέρα καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀραρῶς προβαῖνον κατεκάλυψε πάντα τὰ περὶ ἐμέ.

Τότε ἡ νεάνις, εἰς τῆς ὁποίας τὴν κατοχὴν εἶχον περιέλθει τὴν πρωτάν, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνθα εὐρισκόμην καὶ σταθεῖσα πρὸ ἀντικειμένου τινὸς λείου καὶ στιλπνοῦ ἔλυσε τὴν ὠραίαν αὐτῆς κόμην καὶ παρετήρει ἑαυτὴν ἐφ' ἱκανὴν ὥραν μετὰ προσοχῆς. Ἐφόρει ἐσθῆτα λευκὴν· οἱ ἀποκαλυμμένοι αὐτῆς ὤμοι καὶ οἱ βραχίονες εἶχον τὴν διαύγειαν τοῦ κρίνου· ἡ ἀνθρωπότης τῆς διεχύνετο ἐπὶ τῆς ῥοδινῆς μορφῆς τῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλουν τὴν ζωὴν καὶ τὴν παιδρότητα τῆς νεότητος.

— Εἶσαι ἐτοίμη; εἶπε κυρία τις εἰσερχομένη.

— Μάλιστα μῆτέρ μου, ἀλλὰ δός μοι ἄνθος τι διὰ νὰ συμπληρώσω τὸν καλλωπισμὸν μου.

— Ἴδού, τὸ ῥόδον τοῦτο εἶναι καταλληλότερον διὰ τὰς νεάνιδας τῆς ἡλικίας σου· καὶ λαβοῦσά με ἐν ταύτῳ μὲ περιέπλεξεν εἰς τὴν μεταξοειδῆ κόμην τῆς θυγατρὸς τῆς.

— Οἱ ποιηταὶ λέγουσιν ὅτι αἱ νεάνιδες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἄνθη καὶ ὅτι ἀμφότεραι ἐπλάσθησαν διὰ νὰ συνεννοῶνται ἀμοιβαίως, εἶπεν ὁ πάππος, ὅστις εἰσελθὼν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐθεώρει μετὰ προσοχῆς τὴν ὠραίαν κόρην, ἥτις ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς.

— ὦ! ποῖα ἀλλόκοτος ἰδέα! ἀνεφώνησεν αὕτη ἐνῶ ἐπῆδα εἰς τὸν λαμὸν τοῦ πάππου τῆς διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετήσῃ.

Καὶ ὅμως, ἐνῶ ἐξήρχετο τοῦ δωματίου παρετήρησα ὅτι ἐστρέψε καὶ πάλιν πρὸς τὸ κάτοπτρον καὶ, ῥίψασα ἐσπευσμένως ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἐταστικόν, ἐθεώρησεν ἑαυτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καὶ ἀπῆλθεν εὐχαριστημένη.

* *

Παρηκολούθησα αὐτὴν εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ χοροῦ, ἐνθα ἡ πολυτέλεια ἐπεδείκνυνεν ἅπασαν αὐτῆς τὴν λαμπρότητα· ἀλλ' ἡ ἀνθρωπινὰ ἐκείνη μεγαλοπρέπεια εἶχε τι, ὅπερ μ' ἐθάμβωσε· κατ' ἀρχὰς συγκεχυμένη ἀρμονία ἐπληρῆς τὰς ἀκοῆς μου καὶ σχήματα ἀόριστα διέρχοντο ἀπαύστως πρὸ ἐμοῦ ῥίπτοντα τὰ ποικίλα αὐτῶν χρώματα ὑπὸ τὸ φέγγος ἀναριθμητῶν φώτων· ἀλλὰ βαθμὴν δὴ συναικειούμενον ἤρχισα νὰ περιεργάζωμαι τὰ πάντα μετὰ προσοχῆς· διέκρινα τότε πολλὰς ἄλλας νεάνιδας ἀνθροστολίστους καὶ μετὰ χάριτος ἐνδεδυμένας, αἰτινες ἐλαφραί, εὐκίνητοι μειδιῶσαι διέτρεχον εἰς τὸν ἄγον τῆς μουσικῆς τὰς ἀπεραντοὺς ἐκείνας αἰθούσας, ἀλλοτρεῶς δὲ πάλιν συναθροίζεσθαι κατὰ συμπλέγματα συνωμιλοῦν εὐθύμως, αἱ δὲ λεπτοῦφακτοι καὶ σηρικαὶ αὐτῶν ἐνδυμασίαι παρίστων μακρῶς διὰ τῆς ἀντιθέσεως τῶν χρωμάτων, πλουσίαις ἀνθοδέσμασι τῶν κακίαις διεσπαρμέναις, ἐνῶ οἱ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐ-

τῶν στίλβοντες ἀδάμαντές μοι ἐνθύμιζον τὴν δρῶσαν τὴν διαλάμπουσαν ἐπὶ τῶν τρυφερῶν καλύκων.

Ἦσαν ὠραῖαι καὶ ἄνθηραί, ὡς τὴν λευκὴν κληματίδα, ὡς τὰ ποικιλόχρρα ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, ὅσας δὲ τις ἐξ αὐτῶν ἐκλινε τὰ ῥαδιόν αὐτῆς σῶμα ἵνα χαιρετήσῃ τοὺς πλησιάζοντας πρὸς αὐτὴν, ἐνόμιζον ὅτι ὅλας τρεφεράν τι ἄνθος λυγίζον ὑπὸ τὴν πνοὴν τοῦ ἱεροῦ. Τὰς παρηκολούθουν μετὰ νέας ἀεῖς εὐχαριστήσεως, ὡς νὰ ἀπετέλουν καὶ ἐγὼ μέρος τοῦ εὐθύμου ἐκείνου ὄμιλου, καὶ προσεῖχον μετ' ἐνδιαφέροντος εἰς τὰς εὐτραπέλους αὐτῶν συνομιλίας· αὐτῶν λοιπὸν ἀποσπώμενον λεληθότως ἀπὸ τῶν θλιβερῶν ἐντυπώσεων καὶ τῶν φόβων, οἵτινες με κατεῖχον ἀπὸ τῆς πρωίας, μετεφέρθη ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν ἀεικίνητον ἐκείνον κόσμον, αὐτίνος ἡ θαυρώδης καὶ ἐξημμένη εὐθυμία παραδόξως πως παρέσυρε καὶ ἐμέ, ὡς τὸ ῥεῦμα τοῦ ὕδατος συμπαρασύρει τὸ κατὰ τύχην ἐν αὐτῷ καταπεσὸν φύλλον.

Βαθυδὸν ὅμως, ὡς νὰ ἀπεσύρθη πρὸ ἐμοῦ μυστηριώδης τι παραπέτασμα, διέκρινα σκιερὰ νέφη διερχόμενα πρὸ τῶν νεανικῶν ἐκείνων μορφῶν· ἡ λάμψις τοῦ βλέμματός των ἡμαυροῦτο κατὰ στιγμὰς ὑπὸ τῆς χαύνης μελαγχολίας καὶ τὸ μειδιάμα τῆς χαρᾶς μετετρέπετο εὐκόλως ἐπὶ τῶν χειλέων των εἰς τὸ βεβιασμένον μειδιάμα τῆς ἀνίας. Ἀνησυχία τις ἀόριστος, πόθος τις κρύφιος, ἐνεφώλευεν εἰς αὐτάς, ὡς ὁ εἰς τὸ τρυφερόν ἄνθος παρεισδύσας σκώληξ, ὁ λαθραίως ὑποσειὼν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐν ὅσῳ τὰς παρετήρουν προσεκτικώτερον ἐπὶ τοσοῦτον εἰς πᾶν βλέμμα, εἰς πᾶν μειδιάμα, ῥδυνάμην ν' ἀναγνώσω τὸν πόθον τοῦτον εὐκρινέστερον. Φεῦ! ἐν μέσῳ τῆς ἐπιδείξεως ἐκείνης τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς πολυτελείας, ἡ εὐθυμία αὐτῶν δὲν ἦτο ἡ ἀμέριμνος εὐθυμία τῆς ἐντελοῦς εὐδαιμονίας· ἐπόθουν νὰ ἀρῶσιν, νὰ παρατηρῶνται· ὅθεν μετεῖχον καὶ αὐταὶ τῆς ἐπιτετηδευμένης ἐκείνης τέχνης, ἥτις ἐξήτει νὰ παρουσιάσῃ τὰ πάντα οὐχὶ ὑπὸ τὴν πραγματικὴν, ἀλλ' ὑπὸ τὴν φαινομένην αὐτῶν μορφήν. Ὀλίψις ἀκουσία με κατέλαβεν ἐπὶ τῷ θεάματι ἐκείνῳ, ἀλλὰ δυστυχὲς ἐγώ, εἶχον λησμονήσει τὴν ἰδίαν μου συμφορὰν καὶ ἐθλιβόμην διὰ τὰς ἀνησυχίας τῶν ἄλλων, ὡς μόνον ἐμάντευον!

Οἱμοι! ἐν μέσῳ τῆς τεχνητῆς ἐκείνης μεγαλοπρεπείας, ὁ πόθος μου ὅλος ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς τὴν ὠραίαν φύσιν, ἣν εἶχον θαυμάσει τὴν πρωτάν.

Πόσον σπαικρὸς μοι ἐφαίνετο νῦν ὁ πρὸ ἐμοῦ ἐπιδεικνυόμενος πλοῦτος πρὸ τοῦ ἀφελοῦς μεγαλείου τῆς φύσεως, πόσον πνιγνὰ καὶ βαρεῖα ἡ περὶ ἐμὲ ἐπικαθημένη ἀπμοσφαῖρα πρὸ τῆς ἐλαφρᾶς καὶ μυριπνόου παρὰ τὸ ῥυάκιον αἵρας! πόσον εὐτελής καὶ ἐπιτετηδευμένος ὁ καλλωπισμὸς τῶν περὶ ἐμέ χορευόντων πρὸ τῆς αἰμνῆς ἀπλότητος τῆς περιβαλλούσης τὰ ἄνθη!

Εἰς τὰς ἀναμνήσεις δὲ ταύτας τῆς φύσεως ἀφιερωμένον, ἤκουσα αἴθνης πλησίον μου κυρίαν τινα ἐπαινούνσαν τὸ κάλλος μου· ἀλλὰ πόσον διέφερον νῦν

οί πόθοι μου! είχαν την πρώτην θεωρήσει, ως μεγίστην εὐτυχίαν, τὸ ὅτι ἤμην τὸ ὠραιότατον τῶν περὶ ἐμὲ ἀνθυλλίων, ἀλλὰ νῦν, ἐξηντλημένον καὶ πλῆρες ἀπογοητεύσεως, ἠυχόμην νὰ ἤμην ἡ ἐλάχιστη βοτάνη, τὸ ἐλάχιστον βρύον διὰ νὰ διάγω ἀπαράτητον τὸν μετρίοφρονά βίον τοῦ ἀγροῦ. ὦ! ναί, ὅπου γλυκεῖα, ὅπου ἀγαθοποιός μοι ἐφαίνετο ἡ εὐτυχία, ἥς ἀπέλαυνον τότε, ὅτε ἀνῆκον εἰς τὴν ὠραίαν φύσιν; ὅτε ἡσθανόμην ὅτι ἀπετέλουν καὶ ἐγὼ μέρος τῆς ἁρμονίας ἐκείνης, ἥτις περιέβαλλε πανταχόθεν τὴν γαλήνιον ὑπαρξίν μου! Ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά, διότι ἡ πραγματικότης ἀνακαλέσασά με ἀπὸ τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ παρόν, μοι ἔδειξε τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς μου, μοι ἀπεκάλυψε τὴν ἀθλιότητα τῆς καταστάσεώς μου. Ἡ νεάνις ἐπιστρέψασα ἐκ τοῦ χοροῦ κεκμηκυῖα καὶ εἰς τὰς ἐντυπώσεις αὐτῆς ὅπως ἀφιερωμένη, ἀπεδύετο νωχελῶς, ἐμὲ δὲ εἶχε βίψει χαμαί, ὡς ἀχρηστόν τι καὶ περιττὸν ἀντικείμενον.

Οἱμοι! τίς βλέπων με ἐν τῇ ἐσπέρᾳ τοῦ βίου μου ἠδύνατο πλέον ν' ἀναγνώσῃ τὸ ἀνθρώπινόν ῥόδον τῆς πρώτης, ὅπερ ὑπερηφάνως ἀνυψοῦτο ὑπεράνω τῶν ἀνθυλλίων τοῦ ἀγροῦ! ἤμην ὡχρὸν καὶ μαραμμένον· τὰ φύλλα μου προῶως ἐν πρὸς ἐν καταπίπτοντα ἀπεκάλυπτον τὴν ἐλαιοπότητά μου· οὕτω λοιπὸν γέννημα ἐφήμερον, ἐξηφανίζομην νῦν, ὡς εἶχον ἰδεῖ τὴν πρώτην διαλυομένους ὑπὸ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων τοὺς ὑπεράνω τοῦ βυκκίου πλανωμένους ἀτμούς, ὡς εἶχον ἰδεῖ ἐκλείπουσαν τὴν ποικιλόχρουν ἱρίν τῶν ψεκᾶδων τῆς δρόσου, ὁσάκις φύλλον τι ἐπεπρόσθει τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐνέργειαν τοῦ φωτός. Ὁ δὲ διαφανὴς πέπλος διὰ τοῦ ὁποῦ εἶχον παρατηρήσει τὸσαῦτα θαυμάσια, ἐπισκιάζετο βαθμυγδόν· ἀμυδρά τινας εἰκόνας διήρχοντο εἰσέτι πρὸ ἐμοῦ, ἐκεῖ δέ, ἐν ὁκοιτόμην παρὰ τὸ κάτοπτρον, ὅπερ μοι ἐνθύμιζε τὸ προσφιλές μοι ῥάκκεον καὶ τὴν ἀθώαν εὐδαιμονίαν, ἣν εἶχον περιφρονήσει, ὡς ἀναξίαν τῆς καλλονῆς μου, διέκρινον ἀλληλοδιαδόχως τὰ γλοερά ἀνθυλλία τοῦ ἀγροῦ καὶ τὰς νεάνιδας, ἃς εἶχον ἀπαντήσει ἐν τῇ αἰθούσῃ· περίεργοι, σιωπηλαὶ συνιοθοῦντο περὶ ἐμὲ, καὶ ὅτε μὲν μοι ἐφαίνοντο ὅτι μοι προσεμειδίων φιλικῶς, ὅτε δὲ σκεπτικά καὶ περίφοβοι ἀπεμακρύνοντο ἀπ' ἐμοῦ. Ἀνεμνήσθην τότε τῶν λόγων τοῦ πάππου, ὅστις εἶχεν εἰπεῖ ὅτι αἱ νεάνιδες ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ ἄνθη, καὶ ἡ ἀνάμνησις αὐτῇ, ὡς τελευταία ἀκτὶς τῆς ἐκλείπουσας ὑπάρξεώς μου, ἔρριπεν αἴφνης τὸ μελαγχολικὸν αὐτῆς φῶς εἰς τὸ περιβάλλον με σκότος.

Ἐν τῷ κόσμῳ γεννώμενα ἀποκτῶμεν δι' αὐτοῦ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀτομικῆς ἡμῶν ἀξίας, ἀλλ' ἐν τῇ συναισθήσει ἐκείνῃ ἐξεγείρεται ἐν ταύτῃ ὃ ἐν ἡμῖν κεκρυμμένος τῆς φιλαρσεκειᾶς πόθος· ὁσάκις ὅμως ἐν τῷ θερμότητι ἡμῶν πόθῳ, ἐν ἐκείνῳ, οὐτινος τὴν ἐκπλήρωσιν ἐπιδιώκωμεν, ὡς τὸ τέμας τῆς ἐνταῦθα εὐδαιμονίας, δὲν περικλείομεν τῇ αἰτίᾳ τῆς ἡμετέρας καταστροφῆς!

Ὡ καλλονή, ἀπατηλὸν καὶ ἐφήμερον δῶρημα τῆς νεότητος, πόσον ὀλεθρία ἀποβαίνεις εἰς τοὺς θεωροῦντάς σε, ὡς τὸν μόνον τοῦ βίου σκοπὸν!

ὑπὸ τῆς Κυρίας Α. Γ. Π.

Σ. Σ. Α. Καταχωρίζοντες τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμετέροις ἀνγνώσταις ὅτι ἡ γράψασα τοῦτο εἶναι ἡ αὐτὴ κυρία ἥτις εἶχε κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος δημοσιεύσει ἐν τῇς 'φυλλιδίῳ τοῦ 'Βύρωνος' τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Μακεδόνος σπουδαστοῦ τὸ τυχὸν πολλῶν ἐπαινῶν. Ἐτι δὲ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ 'Αθηναίδι φυλ. 11 τοῦ ἔτους 1876 τὰς ἀναμνήσεις τοῦ θέρους τοῦ 1876 ἐνθα ἡ νόμος Καλλιρρόη, μετὰ καλλιτεχνικῆς ἀκρηθείας περιγραφομένη, συνδιαλέγει μετὰ τινος περὶ τῶν παρὰ τὸν 'Ελισσὸν θερινῶν θεάτρων. Τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον εἶναι ἀξιολογώτατον διὰ τὴν κομψότητα τῶν ἰδεῶν, διὰ τὰς ἀρχαιολογικὰς γνώσεις καὶ διὰ τὴν ἀληθὴ πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην. Λαμβάνοντες ἀσφαλὲς ἐκ τοῦ ἁρθροῦ τοῦτου ἐπαινοῦμεν τὴν κυρίαν καὶ σεμνυνόμεθα, ὅτι κάλαμος τόσον γλαφυρὸς καὶ εὐγενὴς χειρίζεται ὑπὸ νεάνιδος 'Ελληνίδος, θυγατρὸς διακεκριμένου ἀνδρὸς θυσιάσαντος καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τοῦ νεωτέρου 'Ελληνισμοῦ, καὶ ὅτι ὁ κάλαμος οὗτος τιμᾷ τὰς στήλας τῆς 'Αθηναίδος.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΪΣ.

Ὁ κορυφαῖος τῶν ἡρώων τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, Ἀδαμάντιος Κοραΐς, ἐγεννήθη ἐν Σμύρνῃ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1742 ὑπὸ πατρός ἐμπόρου. Τὰ γράμματα τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐδιδάχθη ἐκ τῆς ἀξίας αὐτοῦ μητρὸς Θεωμάτιδος, βραδύτερον δὲ ὑπὸ μοναχόν τινα Ἰθακῆσιον τὴν πατρίδα. Ὁ τὰ μέγιστα ὅμως συντελέσας εἰς τὴν παιδικὴν καὶ νεανικὴν μόρφωσιν τοῦ Κοραΐ, ἦν ὁ ἐφημέριός τοῦ ἐν Σμύρνῃ Ὀλλανδικὸν προξενεῖον Bernard Keun παρ' οὗ ὁ Κοραΐς ἐδιδάσκετο τὴν λατινικὴν, ἀντιδιδάσκων αὐτῷ τὴν ἑλληνικὴν καὶ ἰδίως τὴν προφορὰν τῆς νεωτέρας γλώσσης. Ὁ πατὴρ τοῦ Κοραΐ Ἰωάννης θέλων νὰ δώσῃ ἐκπαιδευσίν τινα τῷ υἱῷ αὐτοῦ ὅπως οὖν τελείαν περὶ τὸ ἐμπόριον ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς Ἀμστερδάμ. Ἐπανελθὼν εἰς Σμύρνην ἐδασφόρει ὁ Κοραΐς νὰ μετέλθῃ τὴν ἐμπορίαν ὡς διάδοχος τοῦ πατρὸς τοῦ, βλέπων τὸν ἐξευτελισμὸν ὃν ὑφίσταντο οἱ ἔμποροι ὑπὸ τῶν Τούρκων, καὶ ἐπειὶς τὸν πάτερά του νὰ τὸν ἀποστείλῃ εἰς Montpelιέ τῆς Γαλλίας ἐνθα νὰ σπουδάζῃ τὴν ἰατρικὴν, ὅπου καὶ μετέβη τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1782.

Σπουδάζων ὁ Κοραΐς κατεγίνετο εἰς διαφόρους μεταφράσεις ἔργων λίαν χρησίων εἰς τὴν ἑλληνικὴν. Λαβὼν δὲ τὸ δίπλωμα τῆς ἰατρικῆς ἐν Montpelιέ τῷ 1789, ἀπῆλθεν εἰς Παρίσιους.

Περὶ τῆς ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Κοραΐ ἐπιρροῆς ἀναφέρει ὁ καθηγητὴς Ἐμ. Κ. Κόκκινος ἐν τῷ λόγῳ αὐτοῦ τῷ ἀπαγγεληθέντι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀποκαλυπτηρίων τοῦ ἀνδριάντος αὐτοῦ τὴν 11 Μαΐου 1875, ὅτι ὀφείλεται εἰς αὐτὸν ἡ ἀναμόρφωσις αὐτῆς. Ἀπαραλαβὼν αὐτὴν, λέγει, παρὰ τῶν προκατόχων γενεῶν ἐκπτώτων τοῦ φυσικοῦ καὶ